

VELIKONOCE
2019

FARNÍ LISTY

OBČASNÍK FARNOSTI NOVÁ PAKA

Ročník XV, rok 2019, číslo 1, dobrovolný příspěvek 10 Kč

Kristus vstal z mrtvých! Opravdu vstal z mrtvých!

Východní křesťané, řeckokatolíci i pravoslavní se tímto pozdravem zdraví o Velikonocích. Na pozdrav „*Christos voskres! (Kristus vstal z mrtvých!)*“ odpoví pozdravený „*Voistinno voskres! (Opravdu vstal z mrtvých!)*“ Jak jsem se kdesi dočetl, původ tohoto zvyku východní církve tkví v Evangelii sv. Lukáše, kde čteme o učednících, kteří se vrátili z Emauz zpět do jeruzalémského večeradla, aby apoštolům sdělili, že se jim vzkříšený Ježíš zjevil na cestě, že vstal z mrtvých, a apoštolové jim odpověděli: „*Pán opravdu vstal z mrtvých...*“

Když budeme víc radostným velikonočním (ním), tak dojdeme k tomu, že pozdrav. Dokonce víc než zmrtvýchvstání. Je to se Zmrtvýchvstalým. O čem Velikonocích svědčit my? na zprávu o Pánově

přemýšlet nad tímto pozdravem (a nejen nad je to víc než jen velikonoční jen vyznání víry v Pánovo svědectví o osobním setkání budeme po letošních Jaká bude naše odpověď zmrtvýchvstání?

Papež František, který letošní říjen vyhlásil misijním měsícem, nám stále znovu a znovu připomíná, že naše křesťanské povolání je především o svědectví Pánu, o svědectví jeho evangeliu. Pán si každého z nás povolal (nikdo z nás proto není neschopný!), aby současný svět mohl slyšet radostnou zvěst, po níž ve své úzkosti i naději touží. Papež připomíná, že to mohou dělat jen hlasatelé radostní, ne smutní, úzkostliví, malomyslní, netrpěliví. Hlasatelé, jejichž život kypí horlivostí. Jsou to právě emauzští učedníci i apoštolové, kteří nám připomínají, že z jejich úzkosti, smutku a malomyslnosti je vytrhl sám zmrtvýchvstalý Pán. On z nich udělal radostné hlasatele svého zmrtvýchvstání, jejichž život kypěl horlivostí přinést toto poselství ostatním.

Milí farníci, dovolme Pánu, aby spolu s námi o letošních Velikonocích prošel „naši cestu do Emauz“. Je třeba jít do „Emauz“! Není důležitějších aktivit, věcí ani cest v tomto čase! Buďme v čase Svatého třídní a Velikonoc vnímaví k hlasu

našeho Pána. Naslouchejme, ptejme se, naléhejme... tak jako Emauzští. Jen tak totiž může naše srdce znovu zahořet novou radostí z toho, že známe Zmrtvýchvstalého. Jen tak budeme moci s jistotou a radostí druhým říci: „*Voistinnno voskres!*“

Přeji a vyprošuji Vám všem i celé naší farnosti požehnané prožití Velikonoc.

P. Pavel

ZE ZÁPISŮ PASTORAČNÍ A EKONOMICKÉ RADY

Pastorační rada farnosti se sešla 17. února 2019

odsouhlasila pořad bohoslužeb Popelční středy, datum postní duchovní obnovy i postní svátosti smíření, průběh křížových cest ve farním kostele (organizace se ujmou společenství farnosti);

projednala pořad velikonočních bohoslužeb (velikonoční vigilie bude ve 20:00);

projednala plánované akce farnosti: farní pouť 27. 4. do Loštic a Koclířova, Noc kostelů 24. 5. (v klášterním kostele), Farní den 16. 6.

Ekonomická rada se sešla 11. března 2019

projednala účetní uzávěrku za rok 2018 a výsledek hospodaření farnosti;

byla seznámena s výší příspěvku do Fondu solidarity BiHK;

projednala navrhované opravy na letošní rok:

1. Levínská Olešnice – dokončení opravy kamenného ostění bočních vstupních dveří;
2. Stará Paka – oprava okének na schodištích do věže a kůru, výměna parapetů u oken na schodištích;
3. Úbislavice – dokončení opravy střechy kostela po vichřici;
4. severní křídlo kláštera – výmalba 2. NP, dveře do místností, okna v přízemí, vyvložkování komína, opravy omítek schodiště a chodby v přízemí, el. instalace přízemí atd.;
5. klášterní kostel – pokračování restaurátorských prací stropní fresky (cca 960 tis. Kč), oprava omítek průčelí, restaurování rámu obrazu křížové cesty, pravidelná revize hromosvodu a el. rozvodu;
6. farní kostel – rekonstrukce el. rozvaděče v sakristii;
7. fara – nátěr střechy stodoly;

projednala problémové situace na některých pozemcích farnosti, které bude P. Kalita v nejbližší době řešit.

- První lednový víkend proběhla Tříkrálová sbírka 2019. Do sbírky se zapojilo přes 70 koledníků, ve farnosti bylo vykoledováno celkem 200.804,- Kč!
- Začátkem února byla dokončena demontáž lešení z klášterního kostela po další etapě restaurátorských prací, kterou doprovázelo i postupné očišťování oltářů, klášter byl díky pomoci ochotných dobrovolníků pečlivě uklizen.
- 16. února se v hotelu Centrál v Nové Pace uskutečnil Skautský ples.
- 17. února se sešla na faře pastorační rada, aby připravila a projednala plán farních akcí pro první polovinu roku 2019.
- V polovině února začala příprava pěti dětí z farnosti na 1. svatě přijímání.
- V sobotu 23. března proběhla postní duchovní obnova farnosti s P. Prokopem Brožem. Přestože bylo nádherné jarní počasí, programu ve skautské klubovně dalo přednost asi 60 účastníků.
- V sobotu 13. dubna odpoledne byla ve farním kostele příležitost ke svátosti smíření. Tento den se tradičně konalo také Diecézní setkání mládeže v Hradci Králové.

ZVEME

- Křížová cesta pro děti bude letos na Velký pátek ve Zlatnici.
- Pout' farnosti je plánována na sobotu 27. dubna, cesta povede do Loštic, Javořických jeskyní a Koclířova.
- V pátek 24. května se novopacká farnost opět zapojí do dalšího ročníku Noci kostelů.
- V neděli 26. května přistoupí pět dětí z farnosti k 1. svatému přijímání.
- V sobotu 8. června jsou zvány všechny děti do Hradce Králové, kde se mohou zúčastnit Diecézního setkání dětí.
- Farní den se uskuteční v neděli 16. června v Úbislavicích. Tento den bude ve farnosti pouze jedna mše svatá.
- 23. června oslavíme v klášterním kostele v Nové Pace slavnost Těla a Krve Páně společnou mší svatou celé farnosti (jinde tuto neděli mše sv. nebude) s následným eucharistickým průvodem.
- Poutní mše svatá ke cti sv. Petra a Pavla ve stavském kostelíku bude v neděli 30. června v 17 hod.
- Pout' v novopackém klášterním kostele oslavíme v neděli 18. srpna, v kostele sv. Vavřince ve Staré Pace bude pout' o týden dříve.

100 let novopackého skautování a jeho osobnosti

V tomto roce dvoutisícím devatenáctém je tomu přesně sto let od první písemné zmínky o novopackých skautech. Za těch sto let, kdy byl skauting přerušen v létech 1939–1945, 1949–1968 a 1970–1989, prošlo naší skautskou organizací na stovky osob. O některých lidech se dnes děti učí ve školách, jiní se stali velikány ve svých oborech. Namátkou můžeme zmínit hned tři výtvarníky skupiny 42 – Ladislava Zívra, Miroslava Háka, Karla Grosse, ze světa geologie RNDr. Karla Tučka a ze sportu hokejového trenéra brankářů Josefa Bruka a v neposlední řadě osobnost malá postavou, ale velká duchem: P. Josef Kacálek – a u něho bych se chtěl dnes zastavit.

Josef Kacálek se narodil 29. ledna 1922 ve Výprachticích a vyrůstal ve velmi chudých poměrech a studovat na gymnáziu mohl jen díky finanční pomoci četných matčinyých sourozenců a různému přivýdělků (např. jako šatnář v kavárně aj.). Maturoval v roce 1941, pak krátce pracoval v kartáčovně v Jablonném nad Orlicí, kde bydlel u příbuzných. Dělnický původ a rodinná chudoba ho vedla k tomu, aby přemýšlel o řešení sociálních otázek. Při hledání pravdy došel ke křesťanství. Do semináře v Hradci Králové vstoupil v roce 1942, vysvěcen na kněze byl 29. 6. 1947. První kaplanské místo vykonával v Nové Pace v letech 1947–1949. Zde pracoval mezi křesťanskou dělnickou mládeží (JOC). V roce 1948 a roce následném se dostal do rozporu se státní mocí za rozšiřování oběžníků a pastýřských listů kardinála Josefa Berana. Nejprve byl odsouzen 28. 12. 1948 k podmíněčnému trestu. 12. 9. 1949 – 12. 9. 1950 působil jako administrátor v Horní a Dolní Branné. 1950–1959 se skrýval na samotě Zabylí u Poníklé, kde byl 29. 4. 1959 zatčen. 12.–13. 8. 1959 byl v Hradci Králové souzen a odsouzen k pěti letům vězení. 11. 5. 1960 byl propuštěn z věznice ve Valdicích na amnestii. Rehabilitován byl 19. 7. 1991 v Hradci Králové. Od propuštění do dubna 1968 vykonával manuální práce v cihelně a na pile. V dubnu 1968 mu byl vrácen státní souhlas k výkonu duchovního povolání. Krátce působil v Dolním Újezdě u Chocně a od června 1968 byl až do září 1993 administrátor a později děkan v Lanškrouně. Od října 1993 pak sloužil jako duchovní správce v Černožicích nad Labem. V roce 1996 se vrátil do Lanškrouna, kde v roce 1997 oslavil své životní a kněžské jubileum. Téhož roku dne 27. 9. 1997 umírá.

Skauting zaujal Josef Kacálka už jako malého chlapce. Byly mu blízké ideály úcty k životu, k přírodě, k člověku, k pravdě a čestnosti, také k pocitu odpovědnosti, k samostatné práci a životu pro druhého. Rodina ale byla

příliš chudá, aby mohl vstoupit do oddílu, a také byl sám tělesně slabý. Po válce, ještě během studia v semináři v Hradci Králové, se znovu mohl vrátit ke skautingu. Měl možnost seznámit se s vynikajícími skautskými činovníky, například s bratrem Martinovským a s vedoucí skautek Aničkou Moravcovou. Absolvoval lesní školu v družině Dikobrazů a odtud si též odnesl své skautské jméno Dikobraz, když se traduje, že družina byla pojmenována po něm. Stal se vedoucím katolických oddílů v diecézi. Za jeho působení jich vzniklo 220. V Nové Pace působil jako skautský duchovní rádce a zpravodaj pro duchovní výchovu. Hned od začátku svého působení v Lanškrouně v červnu 1968 začal zde organizovat skautské oddíly chlapců a dívek se zdůrazněnou náboženskou výchovou. Tyto oddíly byly součástí obnoveného střediska Zubr a po dohodě dostaly označení 3. Jejich činnost byla nuceně ukončena v roce 1970. Obnovení činnosti nastalo až v roce 1989. Bratr Dikobraz ani tehdy neváhal a osobním přesvědčováním získal pro skauting celou řadu vedoucích, kteří pak v průběhu následujících let pracovali u obnovených 3. oddílů. V roce 1994 (4. 1.) právě z těchto oddílů vzniklo nové lanškrounské středisko Dikobraz. Volební sněm se konal 9. 2. 1994. Ani v letech následujících, kdy již nepůsobil v Lanškrouně, na své oddíly nezapomněl, a pokud mu to čas a zdraví dovolily, zajímal se o jejich práci a přijel se podívat i na jejich tábory. Za svoji činnost obdržel jedno z nejvyšších skautských vyznamenání: **áďestné lilie v trojlístku – st íbrný stupe** . Za zmínku stojí i to, že v den jeho smrti přišlo rozhodnutí o jeho přijetí do čestného Svojsíkova oddílu.

Tolik v datech, ale jistě stojí zato napsat pár vzpomínek těch, kteří bratra Dikobraza znali a tak z nich vybíráme. „Pater, ačkoli prožil mnoho těžkých časů, vždy o nich vyprávěl s humorem a pro pobavení publika, jako by to ani neprožil, ale viděl někde v biografu.“ (Například epizoda ze zatýkání: STB: Ruce vzhůru a otevřete! Kacálek: Nemůžu! STB: Nevykládejte a otevřete! Kacálek: Opravdu nemůžu. STB: Proč nemůžete? Kacálek: Protože mám ruce vzhůru...) „Kolikrát jsme něco provedli po svém a viděli jsme na paterovi, že jsme to přehnali a jemu se to hodně nelíbí, ale věděli jsme, že nejpozději druhý den budeme zase začínat s čistým štítem.“

Více informací a veselých příběhů o složitém životě této zajímavé osobnosti se můžete dočíst v publikaci **Páter Fouk**, ze které bylo čerpáno i pro tento článek. Jistě zde naleznete inspiraci, jak v radosti Božích dětí lze prožít i těžké chvíle.

Martin Vitvar

Každé mamince velmi záleží na osudu jejích dětí. A většina z nich brzy přijde na to, že ho nemá a ani nemůže mít plně v rukou. Nestačí na to. Nemůže své milované dítě zcela ochránit před „zlým“ světem, nemůže se za něj rozhodovat, nemůže ho dokonale vychovat, nemůže mu zajistit krásný a bezproblémový život. I když se bude snažit sebevíc. Může se však za svoje děti modlit. A proto vzniklo hnutí Modlitby matek.

Hnutí Modlitby matek vzniklo v roce 1995 v Anglii a od té doby se rozšířilo do více než 122 zemí po celém světě. Jde o jednoduché modlitby, které se modlí skupinky 2–8 matek všude stejně a odevzdávají tak své děti a všechny jejich problémy do rukou Božích. Jak říká zakladatelka Veronica: „Bůh je větší než jakýkoliv náš problém.“ K modlitbě se scházejí i babičky, kmotry a ženy, kterým na dětech záleží, přestože třeba žádné vlastní nemají.

I my jsme cítily potřebu se za své děti modlit, a tak se v naší farnosti už téměř dva roky pravidelně jednou týdně scházíme, abychom je společně v důvěře odevzdávaly Bohu. Je to velká úleva, když si člověk uvědomí, že nemusí všechno zvládnout sám, že může odložit svoje strachy, protože Bůh dává našim dětem všechno, co potřebují. A že Bůh je ten, kdo může změnit jakoukoliv pro nás bezvýchodnou situaci.

Jsmo maminky malých dětí, takže čas našeho setkání se často přizpůsobuje jejich potřebám a možnostem hlídání, rádi vás ale mezi námi přivítáme nebo předáme informace k založení vlastní skupinky.

Anna Jínová

OTÁZKY A ODPOVĚDI

Co to znamená, když se říká Dodekaprofeťon?

Slovo Dodekaprofeťon je etymologicky složeno ze dvou řeckých slov, a to dódeka a profétón což přeloženo znamená dvanáct proroků. Konkrétně tímto slovem jsou označováni malí proroci ve Starém zákoně, kterých je právě dvanáct. Jsou to spisy proroků Ozeáše, Joela, Ámosa, Abdiáše, Jonáše, Micheáše, Nahuma, Habakuka, Sofoniáše, Aggea, Zachariáše a Malachiáše.

P. Pavel

VELIKONOČNÍ BOHOSLUŽBY 2019

<i>KVĚTNÁ NEDELE 14. DUBNA</i>		
Stará Paka	07:30	s žehnáním ratolestí
Nová Paka – klášterní kostel	09:00	s žehnáním ratolestí
Levínská Olešnice	10:45	s žehnáním ratolestí
<i>ZELENÝ ČTVRTEK 18. DUBNA</i>		
Nová Paka – klášterní kostel	17:00	mše sv. na památku Poslední večeře Páně
<i>VELKÝ PÁTEK 19. DUBNA</i>		
Nová Paka – klášterní kostel	15:00	velkopáteční obřady
Nová Paka	17:00	křížová cesta městem
<i>BÍLÁ SOBOTA 20. DUBNA</i>		
Nová Paka – klášterní kostel	20:00	obřady velikonoční vigilie
<i>SLAVNOST ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ – BOŽÍ HOD VELIKONOČNÍ 21. DUBNA</i>		
Stará Paka	07:30	mše svatá
Nová Paka – klášterní kostel	09:00	mše svatá
Levínská Olešnice	10:45	mše svatá
Úbislavice	17:00	mše svatá
<i>PONDĚLÍ VELIKONOČNÍ 22. DUBNA</i>		
Nová Paka – farní kostel	09:00	mše svatá
Stav	10:45	mše svatá

s Tomášem Petrářkem na téma Česká národní povaha

Rozhovor vznikl pro studentský časopis UHK Skrz na skrz, se souhlasem autor text v plném rozsahu p etiskujeme.

Tomáš Petrářek je teolog, církevní historik a římskokatolický kněz. Vystudoval historii a etnologii na Ústavu hospodářských a sociálních dějin FF UK Praha a teologii ve švýcarském Fribourgu a CMTF UP v Olomouci. Přednáší historii na KTF UK v Praze a na PdF UHK v Hradci Králové, kde je zároveň vedoucím katedry kulturních a náboženských studií. V Hradci působí také jako kaplan univerzitní obce. V roce 2013 byl jmenován postulátorem procesu blahověření P. Josefa Toufara.

Existuje n co jako národní povaha?

O tom panuje velká diskuze mezi historiky, filosofy a mysliteli. Někteří tvrdí, že něco takového existuje a snaží se to definovat, a jiní to zase vyvracejí. Myslím si, že něco jako národní povaha není, ale existují určité vzorce jednání nebo většinová mentalita, které stojí za to rekonstruovat nebo se je snažit popsat. Nelze říct, že jsou nějaké národy hrdé, sebevědomé nebo naopak ušlápnuté a postupovat generalizacemi. V dějinách se věci vyvíjí a mění. Není to něco, co je dané jednou provždy. Také ta generalizace je na tom nejproblematictější, protože se vztahuje na všechny.

Takže se jedná o národní povahu v uvozovkách?

Nebavíme se o povaze lidí, ale spíš o typu chování nebo reakcích, které společnost projevuje v důležitých momentech nebo krizích. Teď se to hodně diskutovalo právě u tzv. „osmičkových“ let. Pokud jde o klasické stereotypy jako „Češi se ohnou a nebojují“, tak to myslím není spravedlivé. Existuje česká sebemrškačská tradice. Češi mají tendenci se shazovat a tvrdit, že jsou národem Švejků nebo že tu bylo hodně kolaborantů a udavačů za války a tak dále. Přitom míra udavačství nebyla vyšší než v jiných okupovaných evropských zemích. Češi měli svůj rozsáhlý a vypracovaný odboj a dokázali

věci, které nikdo jiný nedokázal. Nejvýše postavený nacističtí zabítý za druhú světové války byl Heydrich, dílo českého odboje. Zatímco v jiných okupovaných evropských zemích se nacisti snažili vytvořit z místních divize SS a většinou je opravdu postavili, tak u nás to nikdy ani nezkusili. Nikdy vážně nepřemýšleli, že by z českých fašistů udělali divizi SS, která by bojovala po boku Německa. Němci nás měli za tak vyhraněné vůči jejich režimu a tolik nám nedůvěřovali, že k tomu neudělali žádné vážné kroky. To je věc, která není samozřejmá.

Takže je to tedy tak, že se Češi obecně považují za pesimisty?

To ano, některé národy to mají obráceně a snaží se zdůrazňovat pozitivní stránky. Nafukovat svá vítězství a pěstovat kult klíčových osobností, zdůrazňovat jejich zásluhy. Kdybychom se měli bavit o nějakých neblahých českých trendech, tak jeden z nich je bytostná potřeba shodit nebo zrelativizovat jakékoliv morální autority a vzory například útoky na Václava Havla. Jakmile se objeví někdo, kdo by mohl hrát roli morální autority, kterou by společnost respektovala a která by ji táhla k náročnějším hodnotám, tak se objeví protitlak, který se jí snaží zdevalvovat. Češi odmítají patos, což je na jednu stranu pozitivní, je to prevence proti nacionalismu, ale na druhou stranu bez pozitivních vzorů to moc nejde.

Nemohl tento postoj k autoritám vzniknout již za rakousko-uherské monarchie? Z nějaké nemožnosti seberealizace?

Myslím si, že Češi měli spoustu prostoru pro seberealizaci. Dnes už to tak historici, kromě zastydlých komunistů a nacionalistů, vůbec nevnímají. Během krátké doby se České země velmi intenzivně modernizovaly a vznikl kompletní moderní národ se svými průmyslovými, politickými a intelektuálními elitami a tak dále. To všechno vzniklo v rámci Rakouska-Uherska. Pro většinu Čechů byl vztah k tehdejší monarchii a například k Františku Josefovi vyloženě pozitivní. To se začalo měnit až na samém konci, ale dlouho si i české vůdčí politické elity nedokázaly představit budoucnost jinak než v rámci Podunajské monarchie. I tam jsou jistě velké otřesy ve víře v elity, ale obecně zásadní přelom byla až první světová válka. U nás to hodně přebila radost ze vzniku samostatného státu. Pak tu byl masarykovský étos, obdivování legionářů a pokrokový výklad českých národních dějin, ve kterých bylo založení Československa vyvrcholením vývoje, ale první republika skončila nešťastně deziluzí a zklamáním z okupace. Miliony lidí chtěly bojovat a bránit republiku, ale nakonec byli poslání domů a politické elity jim řekly, že je sice dobře být připravený podat

nejvyšší oběť, ale nakonec že o to nestojí. Pro pochopení současné situace je důležité i to, že naše země přišla ve třech vlnách o velkou část elit. Velkou část zabili nacisti za druhé světové války. Další část odešla po roce 1948 nebo byla zlikvidována komunistickým režimem, a dokonce i elity, které si sami komunisté postupem času vytvořily, tak část z nich zase utekla po roce 1968. Tohle nemůže být bez dopadu na strukturu a stav společnosti. Když chybí myšlenky a postoje kvalitních elit, tak je to znát. Ještě k tomu ta trojí zkušenost brutálního násilí až znásilnění společnosti. První začalo v roce 1938 ze strany Německa, kde po okupaci následovalo šest ponižujících let, pak v roce 1948, kdy došlo k podcenění komunismu ze strany politických elit, které málo vzdorovaly v období 1945–48. Nakonec v roce 1968 příjezdem sovětských tanků a „spřátelených“ armád. Společnost jako by si zvykla, že nerozhoduje o vlastním osudu, že se o něm rozhoduje někde jinde a nejlepším způsobem přežití je sklonit hlavu a rezignovat.

V dnešní době mají velký vliv technologie a různé sociální sítě. Sociální a kulturní hranice mezi národy se stírají, proto se ptám, jestli vůbec budeme mít nějakou národní povahu?

Záleží na tom, jak lidé konstruují svou identitu. Dříve se lidé vnímali jako součást nějakého národního a státního celku. Identita se tvořila pomocí historické paměti a zároveň jejím budováním. Velmi se zápasilo, jak se ta paměť bude konstruovat, jestli to bude paměť komunistická, katolická, občansko-agrární nebo protestantská, ale dnes se lidé vnímají mnohem více individualisticky oproti dřívějším dobám. Nevnímají se jako součást nějakého celku, ale sledují své vlastní životní strategie a tyto kolektivní identity už pro ně nejsou tak důležité. Minimálně pro mladší generace. To vyvolává určitou krizi identity, která se projevuje například návratem k nacionalismu, fundamentalismem, strachem z migrantů a obecně ze společenských změn. Z části je to také tím, že velká část historické paměti starších generací je už v dnešní době vlastně nepoužitelná kvůli technologickému rozvoji. V jedenáctém, třináctém a osmnáctém století se žilo podobně, zatímco teď se život nelidsky rychle mění.

Otázkou je, jestli je tu vůbec prostor pro kolektivní identitu. Není lepší se vydávat cestou individuální identity, aby se člověk srovnal sám se sebou?

Jenomže to je náročné a pracné. Často to končí tím, že lidé mají různé úzkosti a deprese. Lidé pak přetěžují vztahy a snadno nalátnou různým demagogickým politikům a obchodníkům se strachem. Plní se čekárny psychoanalytiků a psychologů. Individualismus je neskutečně náročný.

P ijde mi, že když se podíváme do historie dvacátého století, tak vidíme u lidí nejd íve nadšení jako „cinkání klí í“ a pak deziluzi a zklamání. To je možná ta rezignace, o které jste mluvil.

To kritizoval už Havlíček a Masaryk, že se Češi snadno nadchnou, ale nemají vůli ke každodenní práci na demokracii a udržování svobody. V osmnáctém a devatenáctém století, právě když řádl nacionalismus, byla jedna z pangermánských myšlenek, že Slovani jsou otrocké národy, které si nedokáží samy vládnout. Za první republiky si Československo vládlo samo docela dobře. Ještě bych k tomu chtěl říct dvě věci. První, že my máme tendenci posuzovat dobu, ve které jsme, kriticky a myslet si, že normální stav je nějaká statická ideální stabilita, ale těchto momentů je v historii málo. Dějiny jsou samé větší nebo menší krize, ať už hospodářské, společenské nebo politické. Navíc většinou společnost funguje jako údržba a jen čas od času se objeví nějaký starosta, premiér nebo král, který má vizi a schopnosti a nějak to nakopne, posune, ale to je spíš výjimka než normální stav. Ještě když se vrátím k těm vzorcům, tak v české tradici je takový moment, kterému říkám promrhané konjunktury. O tom už v roce 1925 mluvil vynikající český historik Josef Pekař – pokaždé, když Češi něčeho dosáhnou, tak si to potom sami zkaží neschopností udržet si ten úspěch a rozvíjet ho. To si myslím, že tu do značné míry je. Od počátku našich dějin je jedno z velkých témat snaha o posunutí se z pozice mezi jádrem evropské civilizace a její periferií pevně do jádra. My jsme součástí západu a nejsme úplná periferie jako Pobaltí nebo Balkán, ale také nejsme úplně součástí jádra, kam patří například Porýní nebo severní Francie. Několikrát jsme se tomu přiblížili, ale pokaždé to nějak nedopadlo. Příkladem je, když jsme se díky stříbrnému bohatství a vládě posledních Přemyslovců a Lucemburků opravdu posunuli do toho jádra, tak to skončilo náboženskou rozepří, husitstvím, konfliktem, který nás dostal na periferii tehdejší Evropy.

Ale te trochu pozitivn . Co jsme my eši dali sv tu dobrého?

Když jsem studoval ve Švýcarsku, tak mi jeden Američan řekl, že nás Čechy vnímají jako národ modelek a hokejistů. Tenkrát před 15 lety mě to docela pohoršilo, přišlo mi to banální, ale co bychom za to dnes dali. Teď vážně. Světu jsme toho dali moc. Spoustu hudebníků, malířů, architektů, inženýrů. Třeba v první republice nebyla žádná samožřejmost, že se v tom chaosu tehdejší doby podařilo udržet něco jako Československo. Václav Havel je obrovská a unikátní persona. Podívejte se, jak to vypadalo, když přišel do kongresu v USA. Dále pak tradice českého undergroundu a vůbec

občansko-právní étos, který vyznačoval ještě 20 let po revoluci 1989 naši zahraniční politiku. Ze starší doby je toho také dost. České země byly od třináctého století unikátní a multikulturní, naši Němci se vnímali jako německy mluvící Češi až do devatenáctého století, jsou to velké vlivy židovské nebo italské kultury. Vzniklo tu velké množství památek.

Dobře, a co bude dál? Co přejete děch m?

Jsou tu dobrá znamení v podobě probouzení občanské společnosti. Výhled není tak katastrofický a jednostranný. Záleží na tom, jak se zmobilizuje a politicky zorganizuje proevropsky smýšlející a demokratická část obyvatelstva. Dlužíme to mladším generacím. Ono se pořád nadává na Evropskou unii, ale všichni v ní nakonec chtějí žít. Dokonce i ti migranti přicházejí, protože unie nabízí největší míru svobody a prosperity. Bylo by dobře, kdyby si právě mladá generace uvědomila, že to není žádná samozřejmost a zbavila se apolitického postoje a nezájmu o veřejné věci.

Pavel Hylmar ml.

MO KDU-ČSL a farní společenství v Nové Pace si Vás dovolují pozvat na

POUTNÍ ZÁJEZD DO LOŠTIC

27. dubna 2019

- PROGRAM:** 06:00 odjezd z Nové Paky od fary
09:00 mše sv. v Lošticích
10:00 – 13:00 beseda s P. Jánem Jakobovičem
14:00 prohlídka Javořické jeskyně
16:30 mariánská pobožnost v Koclířově u Svitav
18:00 odjezd do Nové Paky

Cena zájezdu 400 Kč

Závazné přihlášky + peníze přijímá paní Hejtmanová
Tel.: 737 918 155 ve večerních hodinách

„MAP Novopacko neboli Místní akční plán Novopacko,

projekt, který by měl přispět ke zlepšení kvality vzdělávání dětí a žáků do 15 let na území ORP Nová Paka. Zahrnuje oblast včasné péče, předškolního a základního vzdělávání, zájmového a neformálního vzdělávání. K dosažení cíle je důležitá podpora spolupráce zřizovatelů, škol a ostatních aktérů vzdělávání, jejich informování, plánování partnerských aktivit. Strategický plán by měl přispět k systémovému zlepšení řízení mateřských a základních škol prostřednictvím začleňování dlouhodobého plánování jako nástroje ke kvalitnímu řízení škol. Dále by měl vést ke sdílenému porozumění cíle orientace na kvalitní a inkluzivní vzdělávání, podpoře škol se slabšími výsledky, rozvoji potenciálu každého žáka, dostupnosti kvalitního vzdělávání, zlepšení spolupráce v území, a to i spolupráce s rodiči.“

Možná se divíte, proč ve velikonočním čísle Farních listů se dočítáte o nějakém plánu, který je financován EU a s naší farností asi mnoho společného nemá. Nemá, to je pravda, ale to, co se týče našich dětí, jejich vzdělání a učitelů, kterým je denně svěřujeme a pevně věříme, že jim poskytnou to nejlepší z nich, se nás, rodičů i prarodičů, dotýká velmi silně.

V rámci tohoto projektu byla do Nové Paky pozvána paní Lidmila Peka ová, kterou mnozí z Vás velmi dobře znáte. Její přednášky byly určeny zejména pedagogům z místních mateřských a základních škol. Středeční termín se však konal v odpoledních hodinách v hotelu Centrál a byla přizvána i široká veřejnost, téma Vývojové zvláštnosti dětí ve věku 3–7 let aneb Co nepokazit ve výchově v tomto věku. Sešlo se tam mnoho rodičů nepedagogů. Přednáška s malou přestávkou trvala 3 hodiny, ale téma týkající se právě výchovy a vzdělanosti našich dětí bylo tak poutavé, že mnozí z účastníků by vydrželi i déle.

Vzkaz pro rodiče: Co dítě už umí, nikdy nedělat za něj, ve výchově používat rozum a cit.

Nebudu se zde o přednášce rozepisovat více, pro tyto informace můžete „zabrouzdat“ na internet (<http://www.drpek.cz/>), jen jsem tím vším chtěla poukázat na možnost dalšího vzdělávání pro Vás v rámci právě probíhajícího projektu MAP Novopacko. Vzdělávání, které se bude dostávat Vaším dětem, jejich pedagogům a v některých případech i nám rodičům a všem, kterým je toto téma blízké.

Linda Podzimková

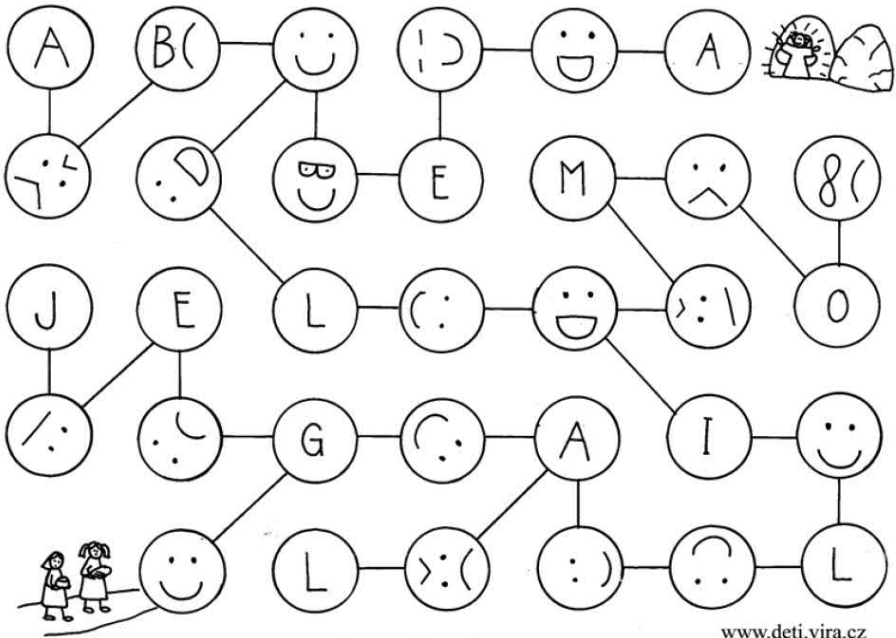

Ahoj děti, nejdůležitější
křesťanské svátky se blíží...

Pojďme si společně připomenout, o čem vlastně takové Velikonoce jsou a co nás čeká a na co se můžeme těšit. Co Vás napadá? Víte, jak se slaví tyto svátky? Možná si říkáte, proč píšou o slavení, když si zejména z Bible čteme o tom, jak náš Pán Ježíš musel za nás všechny položit svůj život...

A to je úkol pro Vás. Zjistit, jak se věci doopravdy mají. Nebojte, zkoušet Vás nikdo nebude, ale možná by bylo zajímavé popovídat si s mamkou a tatškou, s babičkou a dědou, jak prožívali Velikonoce oni, když byli malí a mnoho věcí třeba úplně nechápali - půst - Popeleční středa - Velký pátek - Bílá sobota - Slavnost Zmrtvýchvstání Páně (též Velikonoční neděle nebo Boží hod velikonoční) a jak do toho všeho zapadá velikonoční pondělí.

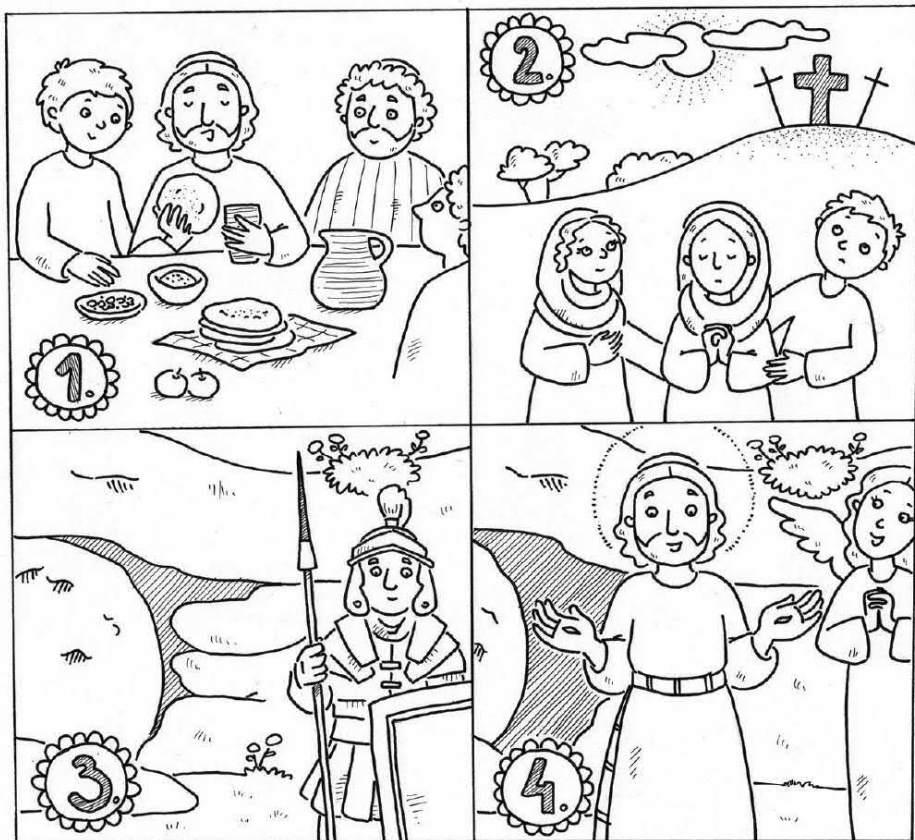
Pokud by někdo z Vás slyšel zajímavý velikonoční zážitek od svých dospěláků a chtěl by se o něj podělit se všemi, dejte vědět. Redakční rada FL bude velmi potěšena, Váš příspěvek zveřejníme v dalším čísle FL...
Za všechny LindaP

www.deti.vira.cz

Po Ježíšově vzkříšení řekl anděl ženám, které přišly ke hrobu, aby vzkázaly učedníkům, že se Ježíš s nimi chce setkat. Když spojíte všechny veselé smajlíky, dozvíte se, jak se jmenovalo místo, kde se jim Ježíš po svém zmrtvýchvstání zjevoval.

Velikonoční čtyřdenní v omalovánkách...

Úkol nejen pro nejmenší

Dokresli holubici podle teček a domaluj,
co podle Tebe chybí.

Co nebo koho holubice představuje?

SLAVÍ

10!

Poděkování za 10 let Duhy

V letošním roce uplynulo 10 let od zahájení inosti Domáciho hospice Duha v Hořicích. Pod kování editela MUDr. Pavla Siebera, p evzaté z webu hospic-ho ice.cz, pat í Vám všem, kte í innost domáci hospicové pé e jakýmkoli zp sobem podporujete.

Když před deseti lety vzniklo v Hořicích občanské sdružení, které si dalo za cíl poskytovat domáci hospicovou péči, přineslo do regionu zcela nový typ služby. Pokud jste někde zmínili pojem „hospic“, vnímala ho většina veřejnosti jako „civilnější domov důchodců“, kde si naši senioři budou připadat více jako doma než jako v nemocnici. Domáci hospic však nepřinesl další pečovatelskou službu o seniory, ale službu umírajícím, aby mohli své poslední období života strávit doma mezi svými nejbližšími. Tito pacienti přitom nemuseli být vůbec v seniorském věku. Mnozí z těch, kteří požádali Domáci hospic Duha o poskytování služeb domáci hospicové péče, měli za sebou pouhých třicet nebo čtyřicet let života. Někteří ještě méně...

Veliký boj za prosazení domáci hospicové péče v našem regionu měl tedy v prvé řadě podobu informační. Bylo třeba veřejnosti vysvětlit, co to domáci hospicová péče vlastně je a proč je její existence tolik potřebná. Vždyť neúprosné statistiky hovoří o tom, že nějakou formou rakoviny onemocní dříve nebo později každý třetí člověk v ČR. Přestože se Duha s tímto úkolem potýká – byť v menší míře – dodnes, celá služba se úspěšně etablovala, takže zájem o ní kontinuálně roste. Každý rok naše zdravotní sestry ošetřují více pacientů a najezdí za nimi více km. V roce 2017 poskytovala Duha domáci hospicovou péči 60 pacientům z celkem 33 měst a obcí a najezdila za nimi 18 121 km. V roce 2018 to již bylo 78 pacientů ze 49 měst a obcí a najezdilo se 22 475 km.

Není samozřejmě cílem naší organizace překonávat statistické rekordy. Statistické výsledky jsou však pro nás znamením, že se Duze podařilo získat důvěru veřejnosti v domáci hospicovou péči. Za tuto důvěru nevýslovně děkujeme a jsme za ni vděční. Věříme, že budeme udržovat naše služby i nadále v takové kvalitě, abychom si ji zasloužili i v příštích letech. Současně však během děkování musíme též přiznat, že kvalita a množství námi poskytovaných služeb jsou závislé na vnějších okolnostech. Přesněji řečeno na našich podporovatelích, dárcích a sponzorech. Občas můžeme slyšet z médií zprávy o tom, že péče domácích hospiců bude proplácena zdravotními pojišťovnami. Pravdivě na to můžeme

odpověď, že péče Domácího hospice Duha proplácena pojišťovny rozhodně není a výhledově ani nebude. Proto děkujeme všem našim drobným dárcům, obzvláště těm, kteří již několik let zasílají trvalým příkazem finanční dar na náš účet. Děkujeme městu Hořice za zázemí a veškerou finanční podporu, kterou poskytuje našemu Centru domácí hospicové péče. Za finanční dary děkujeme též i ostatním obcím. Děkujeme podniku Lesy České republiky, s. p., který v roce 2018 opět přispěl na mzdy zdravotních sester vysokou částkou a je stabilním dlouholetým partnerem našeho hospice. V neposlední řadě náleží poděkování též Královéhradeckému biskupství a Královéhradeckému kraji za štědrú podporu nejenom finanční.

Tato široká veřejná podpora nás současně ujistíuje o tom, že desáté výročí, které připadá na 29. března 2019, bude pro náš hospic nejenom symbolickým mezníkem, ale především výzvou do další práce. Těšíme se, až společně s vámi vykročíme do další desítky!

MUDr. Pavel Sieber, ředitel Domácího hospice Duha, o.p.s.

*Fotogalerie: Michal Ludvík - Oslava 10. výročí Duby Hořice
29. března 2019*

Karmelitánské knihkupectví,
Komenského 328, Nová Paka

Tel.: 493 721 967, E-mail: nova.paka@kna.cz,
<https://www.facebook.com/KnihkupectviNovaPaka>

Alexandr Flek: PARABIBLE

V pátek 29. 3. přijel autor této Bible, jejíž příběhy se odehrávají v současné době, do Nové Paky. Ke knize řekl: „Nepovažuji se za spisovatele, i když teď už mne tak označují. Jsou to původně moje kazatelské poznámky, které jsem zveřejňoval na svém FB v době, kdy jsem v Praze kázal v evangelickém společenství

Foto: Veronika Rejmanová, Člověk a víra

Cesta. Je to takový pokus dělat církev pro lidi, kteří netrefí do kostela. Takže jsme se v neděli večer scházeli v různých kavárnách nebo pražských hospodách místo toho, abychom seděli v nějaké svojí místnosti a snažili se tam přivést lidi, tak jsme šli do místností, kde už lidi byli. Pro tuto smíšenou společnost lidí jsme dělali duchovní program. Byli to lidé, kteří buď neměli s vírou žádné zkušenosti nebo jí měli naopak „plné zuby“, měli třeba negativní náboženskou zkušenost. Dělali jsme tedy preevangelizaci a někdy reevangelizaci lidí. Pro ně jsem koncipoval tato kázání. Držel jsem se ekumenického lekcionáře. Nekázal jsem tedy na téma, ale na text. To pro mne bylo jako pro biblistu velmi zajímavé i jako pro člověka, který se zabývá těmi původními jazyky, historickým kontextem a literárním žánrem toho kterého textu. Také mi to dávalo velikou sounáležitost s tou velikou komunitou, kterou nazýváme křesťany.

Nevýhodou je, že musíte kázat i na texty v kterých nevidíte nic pozitivního, nového a občerstvujícího. Jsou skutečně i texty, ve kterých na první pohled nevidíte tu dobrou zprávu. Já jsem vyškolen na to, že evangelium je dobrá zpráva. Někdy to znamenalo s tím textem zápasit, dokud tam nenajdu tu dobrou zprávu. Já se nechci na svém kázání nudit.

Každý kazatel se snaží jednak ten text vysvětlit a najít analogie, co to má společného s námi dnes, jak by to vypadalo dnes. Já jsem postupně došel k tomu, že bude efektivnější to rovnou přeložit do dnešní doby. Použití slovní spojení, metafory, které nám jsou dnes bezprostředně blízké. Na FB najednou stovky lidí začali o tom diskutovat, lajkovat a nakonec z této

komunity fanoušků vzešla myšlenka, že by to mělo vyjít jako kniha. Já jsem se tomu ze začátku zasmál. Pak ale Jana Šrámková, která vystudovala teologii a je výborná spisovatelka (román Hruška získal Ortenovu cenu pro mladé autory), mi napsala, že to musí vyjít jako knížka a ona bude redaktorka. To už jsem kapituloval, takže díky Janě a všem fanouškům vznikla Parabile.

Při výběru Bible se vždy dívám na první kapitulu Jana, abych věděl, jaký je ten překlad Bible, zda je dost silný a krásný, proto nejdříve začínám tímto textem:

Jiná liga

Na začátku byla Myšlenka
a tu Myšlenku měl sám Bůh,
a ta Myšlenka byla Bůh;
Bůh ji měl vždycky od věků.
Tou Myšlenkou všechno začalo
a bez ní nezačalo vůbec nic.
Ona je Jiskrou všeho života
a Světlem na konci všech tunelů.
A to Světlo dosud svítí v tmách
a žádná tma ho nezdolá.

To Světlo, co září v dětských očích,
jednoho dne přišlo mezi nás.
Ta Myšlenka se stala skutečností;
přistěhovala se k nám do města
a my jsme spatřili, jak je nádherná,
jakou nevýslovnou krásu má od Boha,
jak je laskavá a důvěrná!

Stala se člověkem, jedním z nás,
přítelem po našem boku,
který nám zas a znovu
šeptá do ucha: mám tě rád.

Náboženství je totiž opium lidstva
a kdekdo říká: Věřte, bude líp.
Ježíš je ale úplně jiná liga.
Nepřišel se slogany ani s recepty –
prostě jen ukázal, jak vypadá
Bůh.

To je příklad převyprávění, přebásnění, kdy se jako autor parafráze cítím služebníkem toho původního textu, jako překladatel, ne jako spisovatel. Já jsem patnáct let pracoval na překladu Bible 21. Naším úkolem bylo sloužit těm původním autorům, těm původním textům. Sloužit těm konkrétním myšlenkám,“ řekl autor PARABIBLE Alexandr Saša Flek.

NOVINKY NAKLADATELSTVÍ:

Stanislav Píbyl: KARL V MOST

Duchovní průvodce po jednom z nejkrásnějších mostů odkrývá jak jeho krásu, tak souvislosti víry, historických událostí a osob, díky nimž vznikla úchvatná galerie třiceti soch a sousoší svatých. Autor je katolický kněz, redemptorista, generální sekretář ČBK a pražský rodák.

Robert Dojnar: PO PROUDU PLAVOU JEN CHCÍPLÉ RYBY

Ryzí a opravdové vyprávění křesťanského psychiatra konvertity o síle a hloubce života, o rodině, o víře, o palčivých tématech. Už první věty o prožívání středního věku: „Jako kdybych si na cestě sundal malé boty, které mě už dost tlačí, ale ještě jsem nenazul boty nové, o číslo větší, ve kterých se dá zase putovat dál. Potřebuji nové inspirace, abych se zase někam posunul. Bráním se pojmu „krize středního věku“, ale asi to bude ono. Vnímám ji jako očekávání, že se tvoří věci nové.“

Edita Steinová: LÁSKOU ZA LÁSKU

Život a dílo svaté Terezie od Ježíše v útlém spisku vroucně napsaný E. Steinovou.

Pavel Oblouk: MILÝ JIDÁŠI....

Dopisy očitým svědkům velikonočního příběhu. RNDr. Pavel Oblouk vystudoval odbornou matematiku na Přírodovědecké fakultě Univerzity Palackého v Olomouci. Autor dopisů je plný radostného úžasu nad tím, jak živé a aktuální jsou texty Nového zákona a jak dobrodružný může být dialog přes propast dvou tisíciletí.

BK

FARNÍ LISTY - občasník Římskokatolické farnosti Nová Paka

Redakční rada: P. Pavel Kalita, Martina Šulcová, Richard Juriga, Martin Vitvar, Pavel Hylmar, Linda Podzimková. Své náměty a příspěvky můžete nechat na faře v Nové Pace duchovnímu správci nebo zaslat na adresu farnostnp@seznam.cz.